

Tempora Nostra

23e Jaargang, nummer 2. September 2011.

Voorwoord	1
Hora ruit	2
Beekvliet bij de tijd	4
Duizend maal dank, duizendpoot Miek!	6
Einde tijdvak Quinten/Liempde	8
Afscheidswoord	10
Huidig Beekvliet in de pers	13
Oud-Beekvlieters in het nieuws	15
Piet Bakermans op zijn praatstoel	23
Wandelende takken	26
Puccus Pettefletti	28
The Japanese way	30
O tempora, o mores	33
Ken uw Beekvlietdocenten!	34
'Noem het liefde' wint publieksprijs	37
Nieuw in de redactie	38
Correctie	40
Verslag jaarvergadering	41
Personalia	42
Colofon	44

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon.

Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Voorwoord september 2011

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

Als de herfstbladeren de neiging krijgen om zieltogend hun takken te verlaten, valt er een fris nazomers Beekvlietblad op uw huismat. Daarmee dwarrelen diverse Beekvlietnieuwttjes binnen.

De rector weet ons vol trots bij te praten over de actuele situatie op zijn school, die – zo stelt hij vast – steeds gevoed wordt door een uit het verleden stammende cultuur. Veel reünisten weten uit hun eigen schoolervaring wat daarmee bedoeld wordt. Ook al verdwenen (aan het eind van) dit schooljaar weer vier belangrijke “cultuurdragers”, Miek Scheffers, Kees Gondrie, Kees Quinten en Christ van den Noort, zij versterken de groeiende groep van reünisten. Zo heeft elk nadeel weer zijn voordeel. Volstrekt logisch dat we aan hun afscheid ruim aandacht besteden, in woord en beeld. Voor mensen die gaan, komen niet vanzelf nieuwe equivalenten in de plaats, maar soms helpen geluk en een klein duwtje een beetje.

Een bepaald niet onbekende nieuwkomer in onze redactie stelt zich – op ons verzoek en naar eigen zeggen voor de derde keer! - aan de lezers voor: Patrick van Aarle. We zijn er als redactie erg blij mee dat hij – als oud-leerling en huidig docent van Beekvliet – zo enthousiast en op geheel eigen wijze de missing link op- en aanvult, die Kees achterlaat.

Dat Tempora Nostra zich vernieuwt en gaandeweg verandert, blijkt ook uit het feit dat een lang lopende rubriek gaat stoppen: “O tempora O mores” behoort nu definitief tot het kabinet van voorbije oudheden. Het waren boeiende kijkjes in de historie van Beekvliet, maar wellicht nog slechts interessant voor een kleine groep.

Nieuwe tijden, nieuwe kansen! We kijken niet alleen terug, ook de actualiteit krijgt volop aandacht. Bijvoorbeeld door het bijzondere verhaal van twee examinandi anno 2011, die berichten over hun “profielwerkstuk”: respectievelijk over van kleur verschiende “wandelende takken” en de voor het eerst in het latijn vertaalde ‘Pluk van de Petteflet’. Geen wonder dat deze laatste vertaler, en ook nog twee andere geslaagden uit examen-groep van dit schooljaar klassieke talen gaan studeren. Misschien wel het begin van een nieuwe trend.

Ook oud-leerlingen van eerdere lichtingen melden ons hun ervaringen. Zo lezen we een boeiend verhaal over het land van de rijzende zon, waar helaas ook de aardbodem minder romantische opwaartse bewegingen maakt.

We zijn alle schrijvers van deze mooie bijdragen weer erg dankbaar en Pluk van de Petteflet kan ik ook hier in zijn neo-latijn laten zeggen: ‘gratia tibi,’ et ‘apicem eius deponet’. ‘Bedankt’, en ‘hij neemt zijn petje af’.

Peter van Overbruggen

Hora ruit!

Het 195e jaar Beekvliet is voorbij gevlogen. Met een fantastische reünie en een gedenkwaardig boek van Jan Lurinks startten we het schooljaar met 714 leerlingen.

De prachtige verhalen van oud-leerlingen hebben mij als rector gesterkt in de overtuiging dat Beekvliet geen gewone school is, dat een cultuur van zorgzaamheid, ijver en betrokkenheid weliswaar uit het verleden stamt, maar ook vandaag nog volop realiteit is.

En die waarden, overgedragen door cultuurdragers in onze school, zijn van zo'n betekenis dat er telkens nieuwe cultuurdragers opstaan, waaronder ook zeker onze leerlingen. Het was fijn te horen dat leerlingen die gaan studeren nog na hun schooltijd elkaar opzoeken en een mooie kring blijven vormen en elkaar tot steun zijn.

Het lustrum werd met de leerlingen gevierd met een poëziewedstrijd, waarvan de winnares tijdens de diploma-uitreiking bekend werd gemaakt: Lisanne van Aert uit klas 6! Haar werd het eerste exemplaar met de gedichten uitgereikt. De lustrumdag van de leerlingen bestond uit een trio-triatlon. De leerlingen hebben ervan genoten en heel Gestel heeft ervan genoten: "Eindelijk een goed georganiseerde loop van uw school in plaats van zakjes en blikjes van de supermarkt", zo sprak een buurtbewoner. De leerlingen haalden met alle activiteiten en deze sportieve dag een totaalbedrag van meer dan € 12.000,- op voor Edukans. Onze twee ambassadeurs waren er zeer verheugd over.

Met het personeel brachten we een fijne middag door op kasteel Heeswijk, waarbij sectiefoto's werden gemaakt door een van onze leerlingen.

2

TN 02 11

Rector Nico van Rhijn spreekt de scheidende docenten Kees Quinten en Miek Scheffers toe.

Dit schooljaar kende meer hoogtepunten: de ingebruikname van ons Binaspaviljoen bijvoorbeeld. Een prachtig ingericht en geoutilleerd paviljoen, waar de binasvakken hun hart kunnen ophalen. In het najaar zullen we het officieel openen.

Intern is een kleine verbouwing gaande: om meer werkruimte te creëren voor de docenten, de kleedkamers te renoveren en werkkamers te upgraden. De oude binaslokalen zijn gestript en ze zijn van nieuwe kozijnen voorzien. Ze worden ingericht voor de vakken wiskunde, muziek en drama. Een waar kunststukje van de conrector Sietse Hoogeboom, die met niet aflatende ijver het gehele proces heeft geleid. Chapeau!

De ouderraad organiseerde een informatieve avond over het puberbrein en ondersteunde de beroepenavond. Een fijne club van betrokken ouders.

Het jaar staat ook in het teken van het afscheid van enkele collega's: Miek Scheffers, Kees Gondrie, Kees Quinten en Christ van den Noort: vier gezichtsbepalende en cultuurdragende personeelsleden. Obligaat om te zeggen dat we ze gaan missen. We besteden zorg aan hun afscheid, waarbij Christ van den Noort al eind januari is uitgezwaaid, met speciaal bezoek uit Schotland en Duitsland.

Volgend schooljaar starten we met 120 nieuwe brugklasleerlingen. We mochten 98 leerlingen een diploma overhandigen (bijna 90% van alle kandidaten): het was een moeilijk examen dit schooljaar en met de verscherpte exameneisen die ons nog te wachten staan zullen we scherp op de kwaliteit moeten blijven letten. Zeer vermeldenswaard is het gegeven dat drie van onze zesdejaars de studie klassieke talen en cultuur gaan volgen! Joris Aarts won de prestigieuze KNAW onderwijsprijs voor zijn profielwerkstuk. De prijs kreeg hij overhandigd door Robbert Dijkgraaf. Ivy-Roos van Osch, Jara van Veghel en Olaf v.d. Bergh wonnen een bronzen medaille tijdens de Europese EUSO-finale in Tsjechië. Beekvliet stond weer op de kaart!

*Nico van Rhijn,
rector huidige tijdvak*

Beekvliet bij de tijd

Examenresultaten 2011

Van de 112 eindexamenkandidaten zijn er 95 direct geslaagd, 3 zijn er geslaagd na herexamen en 14 leerlingen zijn afgewezen. Alle geslaagden van harte gefeliciteerd. Het slagingspercentage is 88. De doorstroom bij de overgang is 94 % voor de hele school.

Puberbrein

Op 17 mei werd door de ouderraad een thema-avond georganiseerd over het Puberbrein, met een lezing door professor Louis Tavecchio. Deze avond werd gecombineerd met een presentatie van Sieske van Nassau en Wouter van de Does van hun reis naar Ethiopië. Afrikaanse hapjes en drankjes, aangeboden door de Edukansgroep, en een veiling voor de Ethiopië-actie van kunst van (oud)-leerlingen en (oud)-docenten sloten deze avond af.

Broeikaseffect op Beekvliet voorbij

Nu de nieuwbouw voltooid is, worden de BINAS-lokalen en de aula aangepakt. De lokalen scheikunde, natuurkunde en biologie worden van binnen gesloopt en gemoderniseerd. De aula is van een vluchtweg voorzien met een trap naar het plein voor de ingang van de school. De klimaatbeheersing van de aula is verbeterd, het broeikastijdperk tijdens de diploma-uitreiking is hopelijk voorbij. Er vindt een herschikking plaats van de klaslokalen in het hoofdgebouw.

Beekvlietopera

Op 24, 25 en 26 mei werd het stuk Drie, muziektheater naar de Dreigroschenoper van Berthold Brecht uitgevoerd in de Speeldoos in Vught, onder bewerking en regie van Sofie van der Vleuten. Vlot gespeeld, met prima zang van Britt van de Loo, Victor Ijdens en Nina Ijdens, een orkest onder leiding van Paul Joosten en een groep dansers, begeleid door Jessie Mensink en Fleur Verhagen: Beekvliet pakt weer eens groots uit!

Waarom dit stuk? Verhalen en gebeurtenissen uit de jaren twintig zijn voor ons alleen in boeken en films terug te vinden. Het thema: eerst het geld, dan de moraal lijkt van alle tijden. Het is een eigentijds en persoonlijk verhaal geworden, waarin het nu en het oorspronkelijk verhaal door elkaar geweven zijn. Daarnaast gaat het stuk ook over de jongeren zelf. Over hun heftige, soms verwarrende gedachten, hun vragen en hun blik op de wereld.

Triathlon voor goede doel

De Triotriatlon vond plaats op 1 juni: In drietallen zwommen leerlingen 500 meter in openluchtbad Zegenwerp, fietsten een parcours van 22,5 km rond Halder en liepen 5,5 km hard naar Beekvliet. Wie niet actief mee kon doen werd ingeschakeld als stempelaar, post of verkeersregelaar. Dit alles als tegenprestatie voor de sponsoractie voor Ethiopië. De voorlopige opbrengst van deze sponsoractie is ruim € 12.000. Stijn Peels en Flip van

de Kerkhof (klas 5) deden de hele triatlon en brachten daarmee ruim ? 500 aan sponsor-geld binnen.

Prijs voor wandelende takken

Joris Aarts (klas 6) heeft op 9 juni de KNAW onderwijsprijs gewonnen voor zijn profiel-werkstuk over kleurverandering bij wandelende takken. De Koninklijke Nederlandse Academie van Wetenschappen stimuleert de kwaliteit van het Nederlandse onderwijs door de beoordeling van creatieve werkstukken die gestoeld zijn op eigen onderzoek en oorspronkelijk denkwerk.

Eervol werkstuk

Jara van Veghel en Fleur Verhagen (klas 6) zijn met hun werkstuk “Wat kunnen kinder-tekeningen ons vertellen” genomineerd voor de OMO-profielwerkstukprijs. Zij ontvingen een eervolle vermelding.

Lustrumfeest personeel

Op 10 juni trok het personeel van Beekvliet naar Kasteel Heeswijk in het kader van de Lustrumviering. Na een lunch in de buitenlucht en een rondleiding door het kasteel, en een fotosessie voor alle secties, sprak de rector een dankwoord.

In het kader van het 195-jarig bestaan van Beekvliet organiseerde de sectie Nederlands een gedichtenwedstrijd met als thema “Samenspel”. Deze gedichten werden gebundeld in een boekje. Winnaar van klas 6 en overall winnaar: Lisanne Aerts, met het gedicht “Herfst”. Winnaar van klas 1 Pim Jansen, klas 2 Meerten Zegers, klas 3 Ward Beekmans, klas 4 Anouk Steenbakkers, klas 5 Josselin Snoek.

Mooi afscheid van 63 jaar Beekvliet

Op donderdag 7 juli nam Beekvliet afscheid van Kees Quinten en Miek Scheffers, samen goed voor 63 jaar Beekvliet-ervaring. In een zeer gezellige ambiance sloten zij hun onderwijs carrière officieel af, waarbij zij uiteraard uitgebreid in het zonnetje werden gezet. Het afscheid van Kees Gondrie werd wegens familieomstandigheden verplaatst naar september. Zie elders in dit blad voor een terugblik op hun loopbaan.

Kees Quinten

Duizendmaal dank, duizendpoot Miek!

Miek Scheffers heeft na 30 jaar afscheid genomen van Beekvliet. Haar BINAS-collega en oud-leerling Patrick van Aarle schreef een afscheidsartikel in het Beekvliet Bulletin. Hieronder een verkorte weergave.

“Mevrouw, is dat úw naam in het rijtje auteurs van het scheikundeboek? Ik wist niet dat u dat geschreven heeft.” Zomaar een opmerking, aan het adres van Miek Scheffers, door een vierdeklasser, uiterst verbaasd dat een docent van zijn eigen school schrijver van ‘het scheikundeboek’ kon zijn. Mieks reactie, met een knipoog: “Tja, er is zoveel wat jij niet van mij weet, jongeman.” Dat klopt! Beekvliet neemt namelijk afscheid, na 30 jaar, van een heel bijzondere docente, die op zo veel vlakken actief is en is geweest dat het bijna onmogelijk is om alles over haar te weten.

Mieks verdiensten voor het scheikunde-onderwijs in Nederland zijn evident: ze is mede-auteur van de scheikundemethode Chemie, maar vooral ook oprichter en eindredactrice van Chemie Aktueel, een tijdschrift waarin al ruim 20 jaar lang krantenartikelen worden vertaald

Miek Scheffers
Tekening: Jan Lurinks

naar vragen en opdrachten voor leerlingen. Een van Mieks parade-paardjes: laat leerlingen zien waar scheikunde in de praktijk wordt toegepast, wat je er allemaal mee kunt. En, in het verlengde daarvan: laat leerlingen het vak ervaren, ontdekken wat wetenschappelijk onderzoek behelst.

Miek Scheffers met haar fruitkaviaar gemaakt met alginaten

Leerlingen met meer dan gemiddelde capaciteiten komen bij Miek prima aan hun trekken: waar mogelijk differentieert ze om extra uitdagingen te bieden. Met succes: een aantal keren hebben Beekvliet-leerlingen zelfs aan de internationale EUSO (Europese practicum-olympiade, red.) en Chemie Olympiade mogen deelnemen; ervaringen die ze hun leven lang niet vergeten! Als blijvende herinnering hieraan staat op Beekvliet de replica van de wisselbeker, die een trotse Miek Scheffers in 2008 mocht ontvangen toen een van haar leerlingen de allerbeste van Nederland was bij de Chemie Olympiade. Die koesteren we, Miek!

Haar belangrijkste drijfveer zijn altijd de leerlingen geweest: jonge mensen enthousiast maken voor het vak scheikunde, voor natuurwetenschappelijk onderzoek. Vaak moesten leerlingen even wennen aan die streng ogende mevrouw bij wie de regels wel héél duidelijk waren, maar na enkele maanden wisten ze allemaal dat ze les hadden van een zeer bijzondere docent. Iemand met de vaardigheid om de stof op vele manieren uit te leggen. Die je middels vele werkvormen altijd weer wist te activeren om zelf met de lesstof te gaan stoeien. En die interesse had in je persoonlijke keuzes: je profielkeuze, of, later, je studiekeuze. Veel leerlingen hebben extra mogen profiteren van Mieks betrokkenheid als mentor: altijd met ze meedenkend, maar ook kritisch en zorgvuldig hun prestaties volgend.

Die mentor-rol heeft ze de laatste jaren ook vervuld voor nieuwe collega's. Haar laatste kunstje in dat opzicht was niet het geringste: dit schooljaar een volledig nieuwe sectie scheikunde inwerken, zodat ze met een gerust hart van Beekvliet afscheid kan nemen.

En nu is het zover: afscheid. Met gezonde tegenzin laten we haar gaan: wat moeten we zonder haar vooruitziende blik en haar oneindige stroom goede ideeën? Maar toch laten we haar met een gerust hart gaan, omdat we weten dat ze sinds een paar jaar ook aan de TU Eindhoven werkzaam is bij de Eindhoven School of Education. Dat blijft ze nog een tijdje doen: nieuwe scheikundedocenten opleiden, in de traditie van Miek Scheffers. Daar zal het scheikunde-onderwijs in Nederland dus nog minstens 30 jaar plezier van hebben, een fijne gedachte!

Miek, bedankt voor alles!

*Namens de secties biologie,
natuurkunde en scheikunde,
Patrick van Aarle*

Miek Scheffers legt molecuulstructuren uit aan de hand van paperclips

Einde tijdvak Quinten/Liempde

In het Beekvliet Bulletin van mei 2011 werd ook Kees Quinten uitgeluid, en wel door zijn vakcollega Truus Buuts. Hieronder wordt verkort – want dat is in Kees' stijl - weergegeven welke paden zijn sandalen bewandelden.

In de geologie worden tijdvakken gehanteerd die duizenden jaren beslaan en soms de naam krijgen van een plaats waar zeer relevant materiaal wordt gevonden, dat zich onderscheidt van een vorig tijdvak. Het zou mooi zijn om per 01-08-2011 het tijdvak Quinten/Liempde in te voeren. Dit strekt zich dan uit van 1961 tot 2011. Geologisch volstrekt onaanvaardbaar, maar op Beekvlietniveau goed te verdedigen.

Kees volgde vanuit Liempde zijn gymnasiumopleiding, hij kreeg er dus een solide basis! Andere tijden waren dat; de hele nieuwbouwwijk aan de rand waarvan de huidige school staat, hoorde toen tot het grondgebied van het seminarie. Grote, statige gebouwen. Hij leerde er zijn medeleerlingen goed kennen en sloot er vriendschappen voor het leven.

Dat Kees zo actief is in de reünistenvereniging, is daar een logisch gevolg van: hij kent gewoon iedereen. En hij weet precies aan wie je wát kunt vragen voor een reünie. Bijvoorbeeld aan zijn vrouw Johanna die ook veel uren stak in voorbereidingen voor lustrumacties en dan soms haar intrek nam in een werkkamertje op school. (...)

Kees Quinten tijdens zijn laatste college

De leerlingen kennen hem (...) als een goede leraar en alle moderne zelfwerkzaamheid ten spijt is “een goed leraar” in hun ogen nog steeds: iemand die goed kan uitleggen. En dat kan Kees. Ook een tweede of derde keer. Hij weet waar hij het over heeft. De leerlingen bewonderen zijn vakmanschap en zijn geduld. En ze waarderen zijn inzet als mentor. Een sympathieke man! Een enkele leerling voegt daar aan toe dat hij eigenlijk iets “te” sympathiek is; hij zou af en toe wat strenger mogen zijn. Ze maken er geen groot misbruik van, zo zijn leerlingen ook weer: vakmanschap dwingt respect af. Het ligt ook niet zozeer in zijn aard om streng te zijn: rustig, bescheiden, loyaal, dat is hij. Met de ogen die beginnen te fonkelen als hij het over aardrijkskunde heeft of over Beekvliet of allebei. (...) Zeer collegiaal, droge humor en weinig woorden, die altijd wel to the point waren. Na zijn laatste schooldag fietst Kees met een appel in de hand Liempde tegemoet. Einde van een tijdperk.

Bron: Beekvliet Bulletin. Nummer 2, mei 2011. Door Truus Buuts, zijn collega

Afscheidswoord

Het onderstaande afscheidswoord sprak Kees Quinten uit op zijn allerlaatste Beekvlietdag van donderdag 7 juli. Hierna gaf Kees nog een laatste openbare les, waarbij alle aanwezige gasten aan een ludieke aardrijkskundige quiz werden onderworpen. Kees suggereerde de rector dat de winnaar wellicht als zijn opvolger kon worden benoemd.

Vijftig jaar geleden – ongeveer rond deze tijd – beklommen ruim honderd jongens van twaalf jaar, met hun ouders, de steile trappen van de voorbouw van Beekvliet. Toelatingsexamen!

Dank zij het onvolprezen archief van Ad Smits weet ik nu weer wat ze me toen gevraagd hebben.

In september 1961 begonnen we met 96 leerlingen, in juni 1967 gingen we met 43 mensen op voor het eind-examen. De onderwijsinspectie zou er nu schande van spreken. Beekvliet was een harde leerschool. Je leerde je heimwee overwinnen, het gebrek aan privacy voor lief nemen. Je leerde voor je zelf opkomen, want iemand anders deed dat niet. Je leerde samen te werken in allerlei verbanden, er ontstonden vriendschappen voor het leven. Beekvliet was een goede leerschool. Zeker voor de boerenjongens uit de kleine dorpen, zoals ik. Al was Beekvliet een gesloten gemeenschap, je kreeg er een ruime kijk op de wereld mee van een aantal enthousiaste leraren. Je leerde er werken. Je maakte in de studie je huiswerk, dat werd 's avonds opgehaald en was 's morgens nagekeken. Je leerde er organiseren: als je iets wilt: regel het maar.

Die kijk op de wereld – hoe de aarde functioneert, welke rol de mens daarin speelt, zowel positief als negatief – is me blijven fascineren. Vandaar mijn studie sociale geografie. Aan het eind van mijn studie was het algemeen bekend dat onderwijs de best betaalde bijbaan was: ook toen was het aantal onbevoegden voor de klas groot. Sindsdien is het onderwijs gebleven, en geen ontwikkelingswerk. Al had dat met mijn specialisatie geografie van de ontwikkelingslanden meer voor de hand gelegen. En vandaar ook mijn tic voor ontwikkelingsprojecten op school. Via de havo-top in Den Bosch kwam ik weer op Beekvliet terecht. De nieuwbouw was net in gebruik genomen, en gebaseerd op de 400 leerlingen van toen.

Wat is er veranderd, wat is hetzelfde gebleven? Jongens en meisjes komen nog steeds als enthousiaste brugklassers binnen en verlaten als jongvolwassenen de school. En

Kees Quinten
tekening: Jan Lurinks

nog steeds zit daartussen de puberteit. Leergierigheid tegenover gezapigheid, het is van alle tijden. Wel hebben de leerlingen van nu veel meer aan hun hoofd – vaak letterlijk. Naast school en meestal één sport was er toen niet veel: geen bijbaantjes, en dus geen geld om op te maken, geen computer, geen mobieltje of iPod, geen hyves, geen games. Dus meer tijd en belangstelling voor schoolse zaken.

Verder: 29 lesuren was de standaard als je geen schoorsteenuren had (in elke sectie was één VB, volledige betrekking, van 26 uren), het aantal leerlingen per klas in de onderbouw varieerde van 20 tot 29. Als je gekoppeld was aan l.o. had je een klas met alleen maar jongens.

Toen: de leraar was aan het woord. De leerling luisterde – of niet. Boeken bestonden uit grote lappen tekst, met een paar illustraties en opdrachten.

Nu: De leraar geeft een korte introductie. De leerling werkt – of niet. De variatie in de lesstof is veel groter, maar voor veel leerlingen blijft opdrachten maken gewoon opdrachten maken.

Toen: Beekvliet was een gemeenschap. De strijd om te overleven als school was net achter de rug. De school groeide snel: veel jonge leraren met jonge gezinnen.

Lerarentoneel, bruin café op vrijdagmiddag, elke maand krans, familie-uitstapjes met de PC. Zorg voor de leerlingen: wie enigszins mee kon, moest meegenomen worden.

Nu: Het docententeam is groter, iedereen heeft veel meer activiteiten buiten de school. Maar hart voor de school en zorg voor de leerlingen, dat is gebleven.

Kees Quinten keek vanuit zijn leslokaal uit op het oude Beekvliet. Dat stond in de afgelopen maanden in de steigers.

De band tussen het Beekvliet van toen en het Beekvliet van nu wordt in stand gehouden door de Reünistenvereniging. De herinnering koesteren aan een overwegend mooie tijd, gebruik maken van de talenten die zich hier ontwikkeld hebben. Beekvliet, je hebt hiermee een schat in handen, houd die in ere!

Ik ben blij dat ik hier bijna 33 jaar heb mogen werken, dankbaar voor de collegialiteit en vriendschap die ik alle jaren heb mogen ondervinden. Eén collega wil ik hier speciaal noemen: Truus, met wie ik 28 jaar de sectie aardrijkskunde gevormd heb. Ondanks het verschil in stijl – ik veel aan het woord (“Moet ik het nog een keer uitleggen?”) – jij met meer nadruk op zelfwerkzaamheid van de leerlingen, hebben we altijd op één lijn gezeten met de selectie en de aanpak van de lesstof. Sectieoverleg kon in de pauze, stoom afblazen in het aardrijkskundelokaal. Truus, bedankt.

Lokaal 14 – met uitzicht op het oude Beekvliet – gaat als aardrijkskundelokaal verdwijnen. Einde van een tijdperk!

Beekvliet houd stroom!

Kees Quinten (1967)

Huidig Beekvliet in de pers

De afgelopen periode is Gymnasium Beekvliet enkele keren in het nieuws geweest. Omdat we reünisten graag op de hoogte houden van ontwikkelingen van het huidige Beekvliet, citeren we enkele passages uit het Brabants Dagblad.

Eindexamens: Gijs hoeft geen nachtrust

Red Bull is de laatste twee weken zijn grote vriend gebleken. Zonder dat had hij het nooit gered. “Ik zat vannacht tot half twee voor Latijn en biologie te leren, de toetsen van vandaag. Dan is Red Bull een handig hulpmiddel”, laat Gijs Louwers (18) uit Vught in bijzonder fitte toestand weten. Na het maken van het examen Latijn zit hij samen met zijn vrienden aan een houten tafel op het schoolplein van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Even niet aan ‘die volgende toets’ denken. Even onder elkaar. Rust. “Het was pittig. Vooral het vertalen van de oude teksten was erg moeilijk.”

De Vughtenaar had zich naar eigen zeggen slecht voorbereid; zijn aandacht ging vooraf uit naar biologie. “Dat wordt een nog pittiger examen”, verwacht hij. Het examen bestaat grotendeels uit vragen over het menselijk lichaam. Louwers is met een zeven gemiddeld in veilig vaarwater. “Alleen is dat niet genoeg. Voor directe toelating bij de studie geneeskunde heb ik een acht nodig. Daar ga ik voor, maar dat zal ‘m niet worden. Belachelijk dat ze twee moeilijke vakken op de laatste dag inplannen.”

Biologiedocente Daniëlle Schuiffel begrijpt deze frustraties. “Na zoveel tentamens is het zwaarder om de leerstof in goede formuleringen te verwerken. Zoiets vergt veel concentratie en dus ook energie”, zegt ze.

Aangezien alleen gymnasiumleerlingen Latijn als vak hebben, hebben alleen zij vandaag ‘een dodelijke dag’. Een dag waarbij veel inkt gebruikt wordt. Louwers: “Ik ben blij als ik volgende week lekker naar Bulgarije kan. Feesten! Want het waren twee vermoeiende weken. Mijn hersenen hebben volle toeren gedraaid”, grapt hij. Maar eerst dat laatste examen nog.

Bron: Brabants Dagblad, 28 mei, door Sebastiaan Quekel

Minder brugklassers in regio

Een beetje meer of een beetje minder. Dat is het beeld dat de aanmeldingen voor de brugklassen laten zien in de regio Meierij. Het Jacob Roelands Lyceum in Boxtel heeft 220 aanmeldingen, vorig jaar waren dat er 215. Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel heeft er 118, iets minder dan de 135 van vorig jaar, maar wel weer op het niveau van twee jaar geleden. Gymnasium Bernrode in Heeswijk-Dinther had vorig jaar ook zo’n

stijging en nu weer een terugval: 113 nu tegen 139 vorig jaar. Het Elde College in Schijndel daalt licht naar 571 brugklassers tegen 586 vorig jaar. (...) In totaal zijn er in de hele regio Den Bosch en Meierij ook 68 brugklassers minder dan vorig jaar, wat ten dele de afname verklaart.

Het Maurick College in Vught heeft wel duidelijk meer nieuwe leerlingen aangetrokken. 341 kinderen uit groep 8 willen graag volgend jaar naar het Maurick. Dat waren er vorig jaar 280. Natuurlijk speelt de net opgeleverde nieuwbouw daarbij een rol, zegt sectordirecteur Geert van den Brand. “We hadden een goede open dag en ik denk dat de sfeer van de school een rol speelt.” Maar hij vermoedt dat het Cambridge Engels dat wordt gegeven op het gymnasium ook aantrekt. Het aantal brugklassers voor het gymnasium steeg van 53 naar 71 leerlingen.

Het Sint-Janslyceum in Den Bosch steeg naar 422 brugklassers.

Bron: Brabants Dagblad 19 maart 2011, door Rianneke Huibers

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komt de redactie van *Tempora Nostra* oud-Beekvlieters tegen in persberichten of we krijgen er melding over, uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internetsites. De redactie beoordeelt per situatie welke informatie uit de desbetreffende publicatie wordt geselecteerd. Wat de relatie met Beekvliet is, daarover kan de lezer, voorzover die bekend is met de besproken persoon en zijn of haar gedachtegoed, zelf oordelen. Deze keer is het “klerikale” gehalte erg hoog, omdat een aantal oud-Beekvlieters als gouden priesterjubilarissen de pers haalden. Het is mooi de verhalen uit zo’n ver verleden te lezen van hen, die nog zo dicht bij de mensen van deze tijd staan. We geven er graag ruim aandacht aan, omdat zij ook door “Beekvliet” gevormd zijn. Het zal geen verbazing wekken dat onze eindredacteur Tjeu van Ras, werkzaam bij het BD, de meeste van de onderstaande interviews voor die krant heeft afgenomen.

Cees Rombauts 25 jaar pastoor van Boerdonk

‘Geloven kun je niet in je eentje’. Geroepen tot het priesterschap voelde Cees Rombauts zich niet. Hij werd het wel. Sinds 1986 is hij pastoor van Boerdonk, in Erp nog langer. Hij hecht niet aan status. Pastoor Cees Rombauts van Erp en Boerdonk voelt zich meer priester dan pastoor. Hij vindt dat de kerk nog steeds een prachtig verhaal te vertellen heeft. (...)

Cees Rombauts vertelt met zichtbaar genoegen en met tevredenheid over zijn jeugd en zijn opleiding. Dommelen, zijn geboorteplaats in de Kempen, is hem altijd nabij gebleven. “Ik breng er mijn vakantie nog altijd door.”

Priester worden, is dat van jongs af aan de bedoeling geweest?

“Ik ben niet geroepen, heb niet het licht gezien. Ik ben niet zoals Samuel in de bijbel geroepen door de Heer. Ik ben ook niet overgehaald om dit te gaan doen. Het is gebeurd. Na de lagere school ben ik naar het bisschoppelijk college in Weert gegaan. Daar heb ik heel veel heimwee gehad naar huis. Twee jaar heb ik het volgehouden. En toen werd het Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Dat was het dichtst bij. In ons gezin hebben alle kinderen - op de jongste na - op een internaat gezeten. (...)

Zou u weer hetzelfde doen?

“Het zou iets heel anders kunnen worden. Helemaal niet zeker dat het hetzelfde zou worden. Ik zat in die trein op weg naar het priesterschap. En als het zover is, dan begint het pas. (...)

Het geloof en de kerk hebben de tijd niet zo mee. “Als kerk hebben we nog steeds een prachtig verhaal te vertellen, ook al gebeuren er akelige dingen. Er is veel gebeurd. Het misbruik, maar ook met de kerk als instituut.

(...)

U was indertijd een opvallende kapelaan en pastoor. U was een verdienstelijk voetballer?

“Ik kon er wel iets van. Op het klein-seminarie werd hartstochtelijk gevoetbald. Ik stond met mijn 14 jaar al in het seminarie-elftal. Daar heb ik ook leren hockeyen. Ik had nog nooit een stick in mijn hand gehad, maar met ons team werden we drie keer op rij schoolkampioen. In de vakanties voetbalde ik in Dommelen, in het eerste. Moest er altijd iemand wijken, die wel had meegetraind. Toen ik op het groot-seminarie zat wilden ze het zo regelen dat ze me elke zondag kwamen halen. Dat heb ik maar niet gedaan. In Nuenen heb ik als kapelaan in het eerste meegespeeld. Ik heb ook gespeeld tegen Someren en een paar jaar later omgekeerd, in het team van Someren tegen Nuenen. Via het voetbal heb ik in korte tijd veel mensen leren kennen. Een van de pastoors was er niet zo gelukkig mee, maar als ik hem weer zag vroeg hij altijd: Wa hedde gemaakt?”

U bent nu 73 jaar. Hoe gaat het verder?

“Daar ben ik nog niet zo mee bezig. In ons beroep weet ik dat ik voor ontslag niet hoeft te vrezen. Ik ben blij dat ik mijn werk nog heb. Het hangt een beetje af van wat de toekomst geeft. (...) Ik zie wel.”

Priesterwijding in 1963: kapelaan in Nuenen. In 1967: kapelaan in Someren-dorp. In 1978: pastoor van de Sint-Servatiusparochie in Erp, vanaf 1986 ook van Boerdonk, later ook Keldonk.

‘Het Rijk Gods houdt mij op de been’

Toon Hendriks (74) koos in 1985 bewust voor ‘werk in het veld’. Bijna 20 jaar was hij pastoor van de parochie van de H. Lambertus in Veghel.

Hij zit nog altijd vol bezieling. Emeritus-pastoor Toon Hendriks van de

Lambertusparochie in Veghel is 50 jaar priester en praat met optimisme over zijn geloof.

“Het Rijkse Roomse Leven is voorbij. Ik ben daar blij mee, al heb ik er veel aan te danken. Mijn houvast is het Rijk Gods. Dat is overal waar het goede gebeurt, door gelovigen én niet-gelovigen. Dat houdt mij op de been.”

Toon Hendriks (...) neemt geen blad voor de mond als het gaat over ontwikkelingen binnen de kerk. Hoe na het Vaticaans Concilie in de jaren ‘60 van de vorige eeuw de kerk zich vernieuwde en hoe dat in latere jaren is teruggedraaid. “Alles werd lamgelegd, het is nog steeds hetzelfde”, zegt hij. Maar toch, ook al heeft hij zijn bedenkingen, het mag niet negatief klinken. (...) Toen Ter Schure aantrad koos Hendriks ervoor om weer ‘in het veld’ aan het werk te gaan. (...) Hendriks heeft respect voor de priesters die nu hun werk moeten doen. Of het celibaat een probleem is? “Van tijd tot tijd was dat wel moeilijk. Een aantal keren in je leven moet je keuzes hernieuwen. Maar ik denk wel eens: is het celibaat moeilijker dan gehuwd zijn?”

Zijn gedachten over kerk en geloof heeft Toon Hendriks opgeschreven in een boek. 'Wandelen met God' (...) "Ik heb over onderwerpen nagedacht, gesprekken gevoerd en dat opgeschreven. (...)

Bron: Brabants Dagblad, 13 mei 2011, door Tjeu van Ras

Jos Biemans 'pastoraal dienstbaar' bij zusters

Hij haalde als pastoor in Dommelen bij Valkenswaard nog zijn 40-jarig priesterjubileum. Ziekte noopte pastoor Jos Biemans om met zijn werk te stoppen. Hij had de ziekte van Lyme, maar dat werd pas heel laat ontdekt. Sinds 2001 woont hij in Veghel in een woning van de zusters Franciscanessen. 'Pastoraal dienstbaar' zijn, noemt hij zijn werk voor de zusters in het klooster aan de Deken van Miertstraat. Jos Biemans viert op 27 mei zijn gouden priesterjubileum. Hij komt uit Maarheeze, is het middelste kind uit een gezin met 12 kinderen. Na zijn priesterwijding werd hij kapelaan in Gemert. Als jongen wilde hij eigenlijk naar de missie, maar toen hij dat bisschop Bekkers liet weten werd het iets heel anders: hij werd secretaris van het bisdom. "Een missie bij het bisdom", zegt Biemans nu. Hij bleef daar vier jaar, in 1970 werd hij kapelaan in Valkenswaard, in 1976 werd hij pastoor in zijn parochie om enkele jaren daarna naar Dommelen, ook Valkenswaard, te vertrekken. Hij werd pastoor van de Sint-Martinusparochie, tot eind 2001.

(...)

Bron: Brabants Dagblad, 13 mei 2011, door Tjeu van Ras

Louis de Bonth zoekt de mens

Twintig jaar zat hij in het onderwijs, bijna even lang was Louis de Bonth pastoor van de Paulusparochie in Uden. Maar het had ook een leven in de muziek kunnen zijn. (...)

Een grote vleugel en een orgel overheersen in de huiskamer van Louis de Bonth. De oud-pastoor van de Udense Pauluskerk had als priester ook de muziek in gekund. Dat was zelfs de bedoeling van de toenmalige bisschop Bekkers. Louis de Bonth studeerde aan het conservatorium, maar kwam uiteindelijk na drie jaar als kapelaan in Moergestel in het onderwijs terecht en daarna in het pastoraat. Zijn muzikale kwaliteiten kan hij sinds zijn vertrek als pastoor weer kwijt, dagelijks op de vleugel. Orgel spelen lukt hem niet meer door problemen met zijn voet.

Na enige aarzeling kiest Louis de Bonth zijn pastoraat toch als het leukste uit zijn loopbaan. Toch spreekt hij nog steeds met passie over zijn werk in het onderwijs. Hij was één van de samenstellers in de jaren 60 van een nieuwe methode voor godsdienstles. Het plan -helemaal uitgewerkt- leidde tot een confrontatie met de kerkleiding. Tot in

Rome toe moest De Bonth de zaak bepleiten. Het haalde niets uit. “Rome was onwrikbaar, de bisschoppen hier waren nergens.”

“Ik heb me er altijd in thuis gevoeld”, zegt Louis de Bonth over zijn priesterschap. “De Paulusparochie was een prachtige parochie. Grote betrokkenheid, veel eigen initiatief.” Maar sinds het kerkgebouw buiten dienst is gesteld komt De Bonth er niet meer. Het doet hem zeer te zien wat er met het gebouw gebeurt. (...)

De kerk kijkt volgens Louis de Bonth te veel in de achteruitkijkspiegel. “Alle vernieuwingen zijn teruggedraaid. Banghazen grijpen terug naar zekerheden, maar het kan ook op een andere manier. Ik ben nooit zo wild geweest, heb wel altijd de kant van de mensen gezocht. Ons geloof is niet zo slecht, met het grondpersoneel is het wel eens anders”, aldus De Bonth.

Bron: Brabants Dagblad 7 mei 2011, door Tjeu van Ras

Inno Ponsioen: eigen agenda

Een toog en een witte boord draagt hij al lang niet meer. Inno Ponsioen, emeritus-pastoor van de Udense Petrusparochie heeft die priesterkleding zelfs niet meer.

Weggedaan, niet omdat hij geen priester meer zou willen zijn, maar meer omdat hij er het nut niet zo van ziet. Vijftig jaar priester is hij eind deze maand en dat viert hij als een man die zijn eigen agenda bepaalt. “Dat is het zalige van gepensioneerd zijn. Niks meer moeten.”

Inno Ponsioen -opgegroeid in Nijmegen- had van zijn vader niet meteen naar het seminarie hoeven. “Ga maar naar het Canisiuscollege”, zei zijn vader. “Het zal de pastoor wel geweest zijn, die de doorslag gaf.” (...)

Vijftig jaar priesterschap gaat over een periode van grote verandering. In 1961 was de katholieke kerk nog een volkskerk. Vijf missen in ieder weekeinde, de kerk vol. “Er is van alles geprobeerd op liturgisch gebied en daarbuiten. Het is niet alleen dat. Het is een werelds proces, de secularisatie.” Ponsioen wil niet verdoezelen dat er verschrikkelijke dingen in de kerk zijn gebeurd. “Toch moeten we niet vergeten dat er heel veel goede dingen zijn gedaan, in de maatschappij, in het onderwijs en in de gezondheidszorg.” Inno Ponsioen is zelf geen voorstander van wat er nu in de kerk gebeurt. “Ik heb echt het gevoel dat een heleboel zaken worden teruggedraaid. Alles moet in de liturgie volgens het boekje. Ik dien op verzoek van de bisschop elk jaar het vormsel toe. Mooi om te doen, maar tegenwoordig krijg ik een hele lijst van wat wel mag en wat niet, wat wel hoort en wat niet hoort. Benauwend, dat het zo sterk teruggaat.” (...)

Bron: Brabants Dagblad 7 mei 2011, door Tjeu van Ras

'Roeping geen telefoontje uit hemel'

Pastor Piet Bakermans is 40 jaar in Son, 50 jaar priester

Een roeping? Dat bestaat niet. Als je trouwt, weet je dan alles al van elkaar? Nee, je ontdekt het gaandeweg. Je roeping, dat is geen telefoontje uit de hemel." In zijn werkkamer in de Sonse pastorie is pastor Pieter Bakermans (73) er eens goed voor gaan zitten. Zijn vijftigjarig priester- en veertigjarig pastoorsjubileum in Son zijn aanleiding geweest om goed na te denken over de grote lijn in zijn leven.

62 jaar is hij al in het kerkelijk leven actief, inclusief de twaalf jaar seminarie in Sint-Michielsgestel. Tussen de boeken met teksten ter voorbereiding van de jubileumpreek vertelt hij hoe het allemaal begon. "Met mijn drie broers was ik misdienaar in de kerk. Ik had er echt plezier in. Je kon bovendien in de kerk iets dóen, ik kón ook niet stilzitten. Toen ik tien jaar was, wilde ik pastoor worden. Waarom? Ik weet het niet. Dat heb ik leren ontdekken."

Als kapelaan van 23 jaar ging hij in Best aan de slag. "Met een toga en boordje was je meteen iemand; het voelde vreselijk. Ik had nog niks gepresteerd en ik werd al meteen op een voetstuk gezet."

Drie jaar later ging Bakermans als surveillant – organisator van de vrije tijd – naar het seminarie in Sint-Michielsgestel. Toen hij er begon, werd er gepraat over nieuwbouw, op Wolfswinkel in Son. Zes jaar later was het gebouw gesloten. "Wij zijn klassiek opgeleid, maar daarna begon de wereld te draaien. We gingen dagelijks netjes naar de kerk, maar we hadden niet door dat er zoveel veranderde in de maatschappij."

In Schijndel gaf hij les op onder meer de huishoudschool, maar hij leerde er zelf ook veel. "Voor mijn eerste proefwerk haalden ze allemaal een 3. Ik begreep er niks van. Tot mijn mentor zei: 'je moet ze geen waarom-vragen stellen, dat hoeven ze niet te weten'. In de parochie is daar ook veel behoefte aan: dat ik zeg hoe het moet. Maar dat stuit mij tegen de borst, ik draag liever iets aan waar mensen zelf iets mee kunnen doen." Hij onderscheidt steeds scherper de hoofdlijn van zijn leven: het gaat hem niet om de kerkelijke regels, maar om de mens. Bijvoorbeeld in de discussie over het dopen, trouwen en begraven van mensen die niet ter kerke gaan.

"Ik deed dat wel. Als kerk kun je een handje helpen door er een plechtigheid van te maken, door mensen te laten voelen 'jullie zijn belangrijk'. Ik probeer de gewone dagelijkse zaken naar een ander niveau te tillen. Om verdieping te zoeken, om God te vinden. Daarvoor hoef je niet naar Rome of naar de hemel te kijken, maar gewoon naar het dagelijks leven."

Zijn opstelling bracht hem in conflict met het bisdom. Bakermans wilde twee homo's trouwen in de kerk. Hij dreigde uit het ambt gezet te worden. "Ik ging uit van het kerkelijk uitgangspunt: waar liefde is, daar is God aanwezig. Maar de bisschop, die kent mij niet, heeft alleen met de regels te maken. Nee, op mijn feest is de bisschop niet uitgenodigd. Daar heb ik niks mee, wel met de mensen in deze parochie." Maar ook dat is eindig, vreest hij. "Over tien jaar zijn al die grijze koppen te oud of verdwenen. Jonge mensen komen alleen bij gelegenheden naar de kerk. Misschien zoeken ze elkaar op in

huiskerken. Want ze worden vaak op zichzelf teruggeworpen. Gemeenschapszin is er niet meer bij. Terwijl ik me dan wel afvraag wat een Koninginnedagviering of de Jongeredag van de kerk betekenen. Wat zoeken ze daar? Het is duidelijk dat ze niet alleen willen staan.”

Bakermans, al weer jaren met emeritaat, ‘draait’ nog regelmatig zijn diensten. “Zo blijf ik actief en geestelijk scherp. Maar als ze gaan zeggen, ‘komt die oude weer?’, dan is het afgelopen.” Gelukkig lijkt het nog lang niet zo ver.

Bron: Eindhovens Dagblad, 6 mei, door Michel Theeuwen

‘Pastor Bakermans is ‘n fijn mens’

Het vijftigjarig priesterjubileum van pastor Bakermans (waarvan veertig jaar in Son) is afgelopen weekeinde uitbundig gevierd. Zaterdagavond gebeurde dat tijdens een dienst met het in 1969 opgerichte koor Sincère. De pastor was zichtbaar aangedaan door de muzikale serenade. (...) In de veertig jaar in Son kreeg de pastor een sterke band met zijn trouwe parochianen, maar ook bij mensen buiten de kerk verwierf hij aanzien door zijn persoonlijkheid. Yvonne Hendriks typeert Bakermans als iemand die begaan is met de mensen. “Maar vergeet zijn fanatieke hobby als vogelaar niet. En zijn tuin en kas vol met speciale planten, waar hij samen met zijn trouwe hulp zuster Helene zo veel tijd doorbrengt.”

Grarda van Lieshout poetste de hele week met de vaste club van vrijwilligers de kerk op. “Zelfs de godslampen blinken. We doen het graag voor deze fijne pastor. Hij is een fijn mens.” Vaste kerkgangster Mien Guitjes noemt hem een goede herder.

Carel Swinkels brengt de naam Bakermans in verband met die van de bakermat: “Dat komt dicht in de buurt van basis en grondslag.” Voorzitter Henk Hutten van het parochiebestuur zegt het kort en krachtig: “Een warm hart voor de mensen.” Dat vreugde en verdriet deel uitmaken van het leven en de kerk, beaamt echtpaar Sanders. “Pastor Bakermans heeft ons getrouwd, maar ook onze dochter Mirthe mee begraven. Tijdens die dienst zette hij bewust een stap opzij en liet aan ons de ruimte om het te doen zoals wij wilden. Hij plaatste toen de mens boven de kerk. Dat sterkt ons in de gedachte dat pastor Bakermans wel eens worstelde met het strakke keurslijf van de kerk waarin hij volgens ons niet altijd uiting kan geven aan zijn geloof.”

Bron: Eindhovens Dagblad, 30 mei, door Bernt van der Heijden

“Als Brabanders hebben we ons heel lang eenzaam gevoeld”

Vele malen kwam de oud-Beekvlieter en GGD-arts Jos van de Sande (geboren in Tilburg 1951) landelijk in het nieuws als fervent strijder voor maatregelen tegen de Q-koorts. Hij was een luis in de pels van de politiek en Haagse ambtenaren en werd uitgeroepen

tot meest invloedrijke persoon in publieke gezondheid 2010. In juli van dit jaar plaatste het Brabants Dagblad een groot interview met hem, waaruit we enkele passages overnemen.

(...)

„Ik heb pas echt gemerkt dat het probleem serieus werd genomen nadat Wim van de Donk commissaris van de koningin was geworden.

Hij gaf het gevoel dat hij zich persoonlijk inzette en dat hij een betere toegang had tot de top van het CDA waar twee ministers op de belangrijkste posten (Landbouw en Volksgezondheid) het niet met elkaar eens waren”, zegt Jos van de Sande van de GGD Hart voor Brabant vandaag in de weekendbijlage Spectrum van het Brabants Dagblad.

(...) Vanaf het uitbreken van de Q-koorts in 2007 in Oost-Brabant vroeg Van de Sande doorlopend, maar lang tevergeefs om aandacht voor de bestrijding. Begin dit jaar werd hij voor zijn inzet uitgeroepen tot ‘meest invloedrijke persoon in de publieke gezondheid 2010’.

(...) Vele lijken gingen onder zijn vingers door, om vast te stellen of er sprake was van een gewelddadige dood. Hij deed mee aan de organisatie van onderzoeken naar borstkanker en baarmoederkanker. Maar hij bracht ook rapporten uit over de medische situatie in bijstandshuishoudens of bij daklozen. Het artsenleven van Jos van de Sande levert een schat aan verhalen op.

Nooit kreeg zijn spreekkamer zo’n brede horizon als met de Q-koorts. Hij moest opdraven in de Tweede Kamer en op ministeries. Buitenhof, Nova, Zembla, Eén Vandaag en alle journaals haalden hem voor de tv-camera’s. Met Jos van de Sande kreeg de strijd tegen de Q-koorts een gezicht, en een stem. “Als Brabanders hebben wij ons heel lang eenzaam gevoeld in onze strijd. Als er eerder goed geluisterd was, en ook gehandeld daarnaar, was de ziekte veel sneller bedwongen, en waren er ook veel minder slachtoffers geweest”, concludeert Jos van de Sande nu.

(...) Q-koorts kende hij alleen uit de boeken. Een paar alinea’s uit ruim dertig jaar vakstudie. De geitenhouderij had nog niks om het lijf toen Jos van de Sande in 1972 aan een studie geneeskunde begon. De gedrevenheid die hem kenmerkte toen hij de Q-koorts te lijf ging, moet er toen al ingezeten hebben. “Het is, denk ik, meer mijn gevoel dat ik onrechtvaardigheid niet kan verdragen. Dat merk ik vooral als bepaalde risicogroepen onder druk komen. Bijvoorbeeld nu met het persoonsgebonden budget. Dan krijg ik zoiets van: we moeten iets aan de uitwassen doen. Gehandicapte mensen mogen toch niet in de knel komen. De wereld is al zo individualistisch aan het worden.”

Hier spreekt de geest van de jaren zestig?

“Ik ben wel echt iemand die gevormd is in de jaren zestig. Er bestond toen een grote groep waar de interesses zo lagen. Status speelde geen rol. Ik ging naar het klein seminarie in Sint-Michielsgestel omdat we in 1963 het idee hadden dat de hele kerk ging veranderen, inclusief de theologie-opleiding. Maar de kerk ging niet vooruit. Dan maar niet dus.”

Er was toch wel zoiets als het celibaat?

“We gingen er ook vanuit dat het celibaat afgeschaft zou worden. Niet dat we wilde dingen uithaalden, we gedroegen ons rustig. We geloofden echt in een omslag van de kerk, een signaal was bijvoorbeeld dat we naar de dansschool van Voeten in Den Bosch mochten. Ook dat ging rustig hoor.”

Toen die omslag in de kerk uitbleef, was geneeskunde een logische stap?

“De exacte vakken trokken me toch meer, geneeskunde paste daarbij. Na mijn studie in Nijmegen kwam ik bij de GGD Friesland terecht. Dan moest ik als bedrijfsarts een keer in de maand naar Ameland en fietste ik het hele eiland af om zieke ambtenaren te bezoeken.”

Geen huisarts?

“Op de eerste plaats gold voor de specialisatie tot huisarts een wachttijd van drie jaar. Daarnaast trok de sociale geneeskunde me meer. Zeker, financieel is het nog altijd aantrekkelijker om huisarts te worden, maar ik had lak aan status, dat speelde geen rol bij mij. Nu is het heel moeilijk om jonge artsen te interesseren voor het vakgebied Maatschappij en Gezondheid.”

(...)

Wat is nu de les van de Q-koorts?

“Gelukkig beseffen mensen nu hoe de intensieve veehouderij zich in de laatste 20 jaar in Brabant heeft ontwikkeld. Op verschillende fronten wordt daar nu over nagedacht. De les van de Q-koorts moet zijn dat er betere samenwerking komt, dat we opener zijn tegenover elkaar, ook over het gebruik van antibiotica in de landbouw. Want op deze manier kunnen we niet doorgaan.”

Bron: Brabants Dagblad, zaterdag 16 juli, door Henk Mees

Piet Bakermans op zijn praatstoel

Naar aanleiding van het 50-jarig priesterfeest van Piet Bakermans mailde ik ruim na afloop van alle festiviteiten de jubilaris met mijn felicitaties én met het verzoek om een actuele foto voor Tempora Nostra. Er volgde redelijk snel een antwoord: “Er zijn er genoeg gemaakt. Als je zin hebt, kom je maar eens kijken.” En hoewel ik bij Piet alleen naar een foto wilde vissen, is het onderstaande verslag als onverwachte “bijvangst” te beschouwen.

De zomerse zon verleidde me om per fiets de woning van Piet op te zoeken, verscholen in het groen achter de oude toren in Son, waar ik een aantal jaren geleden al eens een uitvoerig gesprek met hem gevoerd had, over zijn Beekvliettijd en de lange periode daarna in Son.

Als ik tegen hem zeg dat hij er blakend van gezondheid uitziet, vertelt hij mij daarover een lang verhaal. Het speelde zich 25 jaar geleden af: hoe een dreigend hartinfarct door specialisten niet herkend werd en hoe zijn door sport getrainde lijf zelf voor het falende hart een oplossing had gecreëerd, die hem het leven redde. Wat een geluk. Zijn relaas klinkt bijna als een bezweringsformule na dato.

Vanzelfsprekend dat hij met dankbare gevoelens over zijn gouden priesterfeest spreekt: hij noemt het met de woorden van velen een “een warm en grandioos parochiefeest”. Veel ervaringen en herinneringen over de lange, voorbijge periode vloeien in golven uit zijn mond in de anderhalf uur dat ik bij hem ben. Beekvliet kwam op zijn pad, nadat hij drie jaar in Best kapelaan was geweest. Een korte periode, want de pastoor hield niet van een weinig volgzame kapelaan.

“Dus in 1964 ‘weggepromoveerd’ naar Beekvliet, waar ik surveillant werd en godsdienstles ging geven in alle leerjaren. Toen ik daar voor een kennismaking poolshoogte

Piet Bakermans

ging nemen, kwam ik Jan van Laarhoven, de toenmalige regent, tegen in de gang. Hij zei, dat hij geen tijd had om mij te ontvangen, want hij moest naar een vergadering over nieuwbouw voor Beekvliet. Het seminarie had meer dan 400 leerlingen en er werd gesproken over een tweede locatie in het gebied Wolfswinkel in Son. Onvoorstelbaar dat nog geen tien jaar later Beekvliet met sluiting werd bedreigd....”

In 1970 werd Piet benoemd tot pastoor in Son, waar hij tot zijn zeventigste de verantwoordelijkheid heeft gehad. Nu gaat hij nog voor in de diensten in de kerk, die aan het pastoraal centrum en zijn woning grenst.

We spreken, of liever gezegd, Piet spreekt over de “diversiteit” van de parochies en de “kleur” van de pastores in de nabije omgeving, de laatste grijze golfjes in de leger wordende kerk, de spaarzame bezoeken van jongeren en anderen aan “gelegenheidskerkdiensten”.

“Ik ben zo benieuwd hoe het beeld over tien jaar zal zijn!” Mijn overtuiging is, dat bij alles wat langzaam verdwijnt op kerkelijk gebied de religiositeit blijft. Je ziet dat er vele andere vormen ontstaan buiten de instituties en kerkgenootschappen om. “Profane” uitingen van mensen die samen iets beleven van het transcendente. Kijk eens wat mensen samendrijft in de stadions van een voetbalwedstrijd of naar een al overvol zomers terras, mensen zoeken elkaar op bij het lopen in stille tochten. Allemaal met eigen rituelen en kleding, kaarsen, bloemen, muziek, allemaal gekleed in dezelfde shirts. Mensen die een gemeenschappelijkheid zoeken, die hen bindt en die boven het individu uitstijgt.

Piet ziet die samenhang bijvoorbeeld niet in sommige Taizé-groepen, waar mensen slechts in schijn op elkaar gericht zijn.

“Het komt bij mij niet als ‘echt’ over, maar eerder als gedwongen aanpassing de groepscode; er is geen echte communicatie. Ik heb het zelf als buitenstaander bij zo’n groepsbijeenkomst meegemaakt en het werd ook desgevraagd bevestigd door deelnemers die zich niet op hun gemak voelden, hun probleem tegenover de ander niet wilden benoemen, omdat daar geen ruimte voor werd geboden.”

Piet geeft me een ‘college’ met een historische schets in vogelvlucht: hoe bij de huidige kerkleiders en hun schaarser wordende groep volgelingen de uit de middeleeuwen stammende maatschappijvorm van “leiders en horigen” eigenlijk nog in stand wordt gehouden.

“Ik begrijp niet hoe ook jongeren naar een paus kunnen luisteren die hen eigenlijk alleen maar een achterhaalde leer en leefregel voorhoudt die zij niet in praktijk brengen. Als diezelfde paus op een Wereldjongerendag zou zeggen dat iedereen die zich niet aan een van de kerkregels houdt (over bijvoorbeeld condoomgebruik en of ongehuwd samenwonen), beter meteen naar huis zou gaan, dan zou de helft moeten vertrekken.”

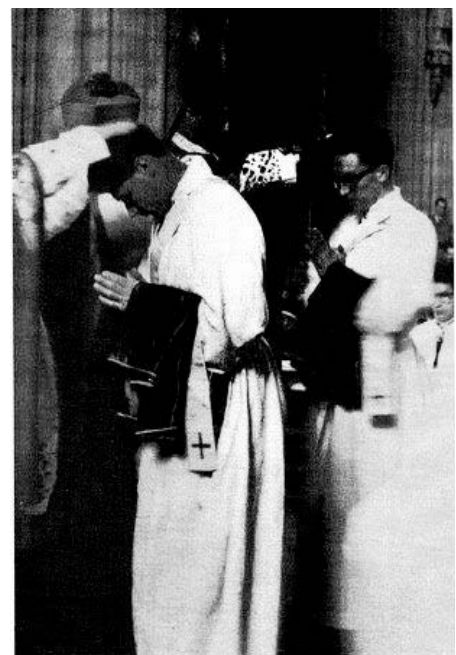
Er zijn wel eens mensen die in hem geen ‘echte’ priester zien, omdat ze uitgaan van een traditioneel beeld en een soort ‘geur van heiligheid’. Piet vindt dat een pastor niet met de handen omhoog moet staan, maar de hand moet uitsteken naar de mensen.

“Ik ga uit van de mogelijkheden tussen mensen in dit leven en op deze aarde. Over wat of wie er boven in de hemel is, weet ik niets. Toen een jonge vrouw van 24 tegen me zei, dat ze niet geloofde, was ik verbaasd. Ik heb haar gevraagd of ze dan niet in mensen geloofde, en in de liefde die er tussen hen kan ontstaan. Op al mijn volgende vragen moest ze bevestigend antwoorden. Kortom, ze geloofde in veel positieve dingen om haar heen! En daar gaat het om: zorg voor een positief mensbeeld, werk aan een goede relatie en dan is de vraag naar geloof in God meteen beantwoord.”

We komen even terug op Beekvliet en de actualiteit rond het misbruik. Als surveillant was Piet in de positie om signalen daaromtrent op te vangen.

“Ik heb het de afgelopen tijd met mijn collega’s van destijds wel eens besproken. Maar noch zij noch ik hebben er toen iets van gemerkt of gehoord. Een collega-gymnastiekdocent van toen zei ervan overtuigd te zijn dat hij toch vrij snel iets aan het gedrag of reacties van leerlingen had moeten merken, als er sprake was geweest van seksueel misbruik. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat er helemaal niets gebeurd kan zijn. “Ik herinner me wel uit mijn eigen tijd als seminarist dat jongens niet als stroopliker wilden worden aangemerkt, en meestal in een grote boog om de surveillant heen liepen. Ik hoorde in diezelfde tijd dat er ook leerlingen waren die op bed een ijsje kregen aangeboden van de dienstdoende surveillant. Ik zocht er niets achter en misschien hoefde dat ook niet; ik weet alleen dat ik nooit een ijsje gehad heb...”

Aan het einde van zijn enthousiaste verhalen kom ik terug op de eigenlijke aanleiding van mijn bezoek: een foto. Als een volleerd computerdeskundige installeert Piet zich voor zijn laptop. “Het is meer dan het lijkt, want ik heb er niet veel verstand van,” verontschuldigt hij zich. Van het feestcomité heeft hij een paar cd’s gekregen met talrijke kleurige foto’s. Ik zie daarop zeer veel belangstellenden in een bij Piet passende eigentijdse viering en moderne entourage, met veel kinderen en jongeren. Zelfs het voormalige jongerenkoor (nu “oudere jongeren”) is weer aangetreden. Het koor draagt een naam die precies weergeeft hoe ik Piets betrokkenheid ook weer bij dit bezoek ervaren heb: “Sincère”, oprecht en overtuigend.

27 mei 1961 - 27 mei 2011

Peter van Overbruggen

Wandelende takken

Joris Aarts deed dit jaar (2011) eindexamen op Beekvliet. Hij maakte van zijn hobby zijn profielwerkstuk en deed onderzoek naar wandelende takken. Dat deed hij dermate goed en origineel dat hij in het voorjaar een van de twaalf gelukkigen bleek die de zeer gerenommeerde onderwijsprijs voor profielwerkstukken van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen (KNAW) wonnen. Voor meer informatie: zie <http://www.knawonderwijsprijs.nl>.

Laat ik er mee beginnen dat ik een vreemde hobby heb. Ik houd en kweek namelijk aparte dieren, waaronder slangen, gekko's, bidsprinkhanen en wandelende takken. Bij die wandelende takken was me iets opgevallen, namelijk dat een aantal groene exemplaren na een paar weken niet meer groen waren, maar bruin waren geworden. Ik wilde graag weten waardoor dit kwam, dus ik vroeg het na bij andere hobbyisten. Ik kreeg echter te horen dat dat onmogelijk was en dat ik het fout moest hebben gezien. Volgens mij zijn mijn ogen echter goed genoeg om het verschil tussen bruin en groen te zien, dus ik wilde graag bewijzen dat ik het echt gezien had. En zo was het onderwerp voor mijn profielwerkstuk snel gekozen: ik zou gaan onderzoeken waardoor wandelende takken van kleur kunnen veranderen, iets wat nog totaal onbekend terrein was in de wetenschappelijke wereld, omdat er simpelweg nog nooit onderzoek naar gedaan was.

Joris Aarts na de KNAW-prijsuitreiking

Bij dit onderzoek heb ik meerdere omgevingen gecreëerd waarbij de kleur van de omgeving en de lichtintensiteit in de omgeving verschilden. Na drie maanden lang elke wandelende tak (ik had er in totaal 50 gebruikt) om de drie dagen gecontroleerd te hebben heb ik toch echt de conclusie kunnen trekken dat wandelende takken zich wel degelijk aan de omgeving kunnen aanpassen. Hoe meer licht er is, hoe meer ze zich aanpassen aan de kleuren van de omgeving, waarbij ze variëren tussen verschillende tinten groen en bruin.

Met dit onderzoek heb ik de KNAW-Onderwijsprijs gewonnen, welke werd uitgereikt in het Trippenhuis in Amsterdam. De prijsuitreiking was een erg leuke gebeurtenis, het onderzoek werd de hemel in geprezen en ik werd goed beloond met een studiebeurs. Niet alleen de winnende werkstukken kregen een prijs, ook de begeleidende docenten hebben een mooie prijs gewonnen, namelijk een reisje naar Madrid. Wat je al niet kunt bereiken met een paar wandelende takken..

Nu ik klaar ben met Beekvliet wil ik iets gaan doen wat niet veel met deze dieren te maken heeft, namelijk geneeskunde. Dit hoop ik te gaan doen in Nijmegen, maar helaas moet ik hiervoor de loting nog even afwachten.

Joris Aarts

Pluccus Pettefletti

Olaf van den Bergh

Olaf van den Bergh deed afgelopen jaar (2011) eindexamen op Beekvliet. Voor zijn profielwerkstuk besloot hij het boek 'Pluk van de Petteflet' van Annie M.G. Schmidt naar het Latijn te vertalen. Met succes: stukjes uit zijn vertaling verschijnen komend jaar in Amphora, het blad van de Vereniging Vrienden van het Gymnasium. Hij vertelt hoe zijn profielwerkstuk tot stand is gekomen.

De zesde klas is het jaar van de eindexamens, maar ook van de profielwerkstukken. Dit zorgt bij heel wat mensen voor veel stress, zoals welk vak ze hiervoor moeten kiezen en waar ze het precies over gaan doen. Voor mij waren deze vraagstukken snel opgelost, Latijn was voor mij het leukste en interessantste vak en nadat ik in aanraking

was gekomen met moderne boeken die naar het Latijn waren vertaald, wist ik dat ik dat ook een keer wilde proberen. Zo kwam ik op het idee om een kinderboek naar het Latijn te vertalen. Na uitgezocht te hebben welke er al vertaald zijn (dit zijn er heel wat) viel mijn keuze op Pluk van de Petteflet, na Jip en Janneke misschien wel het bekendste boek van Annie M.G. Schmidt.

Nadat ik een woordenboek Nederlands-Latijn had aangeschaft, ben ik gewoon begonnen met het eerste verhaaltje. Zin voor zin alle woorden opzoeken en ze vervolgens in de goede tijd en vorm zetten. Natuurlijk kom je woorden tegen die in het Latijn niet bestaan, zoals televisie of lift, en ook aan de namen moet je natuurlijk een Latijnse draai geven. Zo werd bijvoorbeeld televisie televisio, en lift werd elevator. Pluk werd Pluccus en mevrouw Helderder werd Clariolla.

Hier een kleine passage uit mijn vertaling:

Pluk vindt een huisje

Pluk had een klein rood kraanwagentje.
Hij reed er mee door de hele stad en hij zocht naar een huis om in te wonen.
Af en toe stopte hij, en dan vroeg hij aan de mensen: weet u niet een huis voor me?
Dan dachten de mensen even na en zeiden: nee.
Want alle huizen waren vol.
Eindelijk reed Pluk naar het park.
Hij zette zijn wagentje tussen twee bomen en ging op een bankje zitten.
'Misschien kan ik vannacht in het park blijven slapen,' zei hij hardop, dan slaap ik in m'n wagentje onder de boom...
En toen hoorde hij een stem boven zich.
'Ik weet een huis voor je,' zei de stem.
Pluk keek op.
Op een tak van de grote eikenboom zat een mooie dikke duif.
'Het torentje van de Petteflet staat leeg,' zei de duif.
'Dank je wel,' zei Pluk en hij nam z'n petje af.

Pluccus domum invenit

Pluccus parvum rubrem currum habuit.
Quo per universum urbem vehebat et domum quaerebat ut habitet.
Saepe ille substitit et hominibus rogavit: domum mihi scitis?
Tum homines cogitabant et dicebant: non.
Enim toti domus pleni erant.
Postremo Pluccus ad forum vexit.
Currum eius inter duo arbores ponit, et in subsellio consedit.
Ille dicit: 'fortasse possum dormire in foro hoc nocte, tum in currum dormiam, sub arbore...
Tum vocem supra se audivit.
Vox dixit: 'domum tibi scio'
Pluccus suspexit.
Ad stipites magni arboris columbus pulcher et pinguis sedet.
Columbus dixit:
'parva turris Pettefletti vacua est'
'gratia tibi,' Pluccus dixit et apicem eius deponet.

Wat je vooral nodig hebt als je een kinderboek naar het Latijn gaat vertalen, is een heleboel tijd, uiteraard wat kennis van het Latijn en vooral veel zin. Maar als voordeel heeft het dat je er heel snel van leert: waar ik in het begin nog redelijk veel fouten maakte, werd dat gaandeweg steeds minder. Het wordt daardoor hartstikke leuk en het eindresultaat ziet er geweldig uit. Ik heb inmiddels ook besloten om Klassieke Talen te gaan studeren aan de Radboud Universiteit in Nijmegen, dus wellicht blijft het niet bij Pluk van de Petteflet.

Olaf van den Bergh

The Japanese way

Diana Eissens volgde vorig jaar haar vriend naar Japan. Ze vond zelf werk als onderzoeker in Yokohama. De aardbeving met de desastreuze gevolgen van 11 maart brachten haar en haar vriend tijdelijk terug in Nederland. Diana vertelt haar verhaal.

Eind mei, vorig jaar, werd mijn vriend Peter op een doodgewone dinsdagmiddag de vraag gesteld of hij eens wilde nadenken over een secondment naar Tokyo voor de duur van anderhalf jaar. Daar zou hij deel kunnen uitmaken van de M&A/Global solutions groep van KPMG Tax Corporation Tokyo. Veel tijd om na te denken was er echter niet, want het was wel de bedoeling dat hij binnen een paar maanden zou beginnen. Na een korte maar heftige periode van bezinning besloten we om dit avontuur met beide handen aan te grijpen, mits ik daar zelf ook een baan zou kunnen vinden. Zodoende ben ik op zoek gegaan naar een baan in het verlengde van mijn PhD (Medische Immunologie, UMC St Radboud, Nijmegen) en kreeg ik de mogelijkheid aangeboden om te werken voor het RIKEN Research Centre for Allergy and Immunology (RCAI) in Yokohama als Scientific Researcher. Ons avontuur samen kon beginnen!

Living in “high society”

Met een flinke portie geluk vonden we een fantastisch hoekappartement op de 37e verdieping van een woontoren aan de rand van de baai van Tokyo. Het uitzicht is geweldig, de stad reikt zo ver als dat het oog kan zien en bij helder weer zien we ver op de achtergrond de bergketen met Mount Fuji, de hoogste vulkaan van Japan. We vergapen ons nog altijd aan het uitzicht dat we hier hebben en met een oppervlakte van 70 m² is ons appartement voor Japanse begrippen een waar kasteel. Peter is met de fiets, zigzaggend tussen de hordes met duizenden ‘commuters’ door, in zo’n 20 minuten op kantoor (het beste alternatief voor de drukke Japanse metro) en ik ben met de trein (inderdaad, als een sardientje in een blikje) in een klein uurtje op mijn werk.

Werken in ‘het land van de rijzende zon’

Werken in Japan, vooral in het stedelijk gebied, is een vak apart. Er heerst een enorme hiërarchie waarbij de baas met stip bovenaan staat. Als je een opdracht krijgt van een meerdere dan denk je er niet over na of dat wat hij vraagt logisch is en ga je er al helemaal niet tegenin. Nee, met goed fatsoen en enkele buigingen ga je er direct mee aan de slag en stel je geen lastige vragen. Dit zorgt voor een groot deel voor de enorme werkdagen hier. Als westerling heb je het wat makkelijker en al helemaal als vrouw. Er wordt van mij namelijk verwacht dat ik op tijd naar huis vertrek om voor ‘de man des huizes’ te koken. Aangezien mijn baas zelfs zenuwachtig wordt als ik rond 19u nog vrolijk op het lab ronddartel probeer ik dan ook mijn werkdag te beperken tot uiterlijk 19/20u. De typische Japanse omgangsvormen met de vele niveaus van menselijke status maakt de Japanse (werk)cultuur een complex maar intrigerend geheel. Net wanneer je het ‘spelletje’ denkt door te hebben komt er net weer een nuanceverschil de hoek om

kijken. Alleen dit aspect al bezorgt ons ook nu nog dagelijks nieuwe leermomenten en maakt het leven hier alles behalve saai.

Veelzijdig Japan

De gesuggereerde veelzijdigheid van Japan kunnen we inmiddels al volmondig beamen. Naast het harde werken en het maken van vele uren doordeweeks, proberen we in de weekenden zoveel mogelijk van de cultuur en de schoonheid van Japan te ontdekken, hoewel we ons er nu ook al met frisse tegenzin bij hebben neergelegd dat het onmogelijk zal zijn om alles te zien! Onze Japanse taallessen zou ervoor moeten zorgen dat we ook kunnen overleven in de wat meer afgelegen regio's buiten Tokyo, waar nog minder mensen Engels spreken dan in Tokyo zelf. Inmiddels kunnen we ons wat meer verstaanbaar maken en de spreekwoordelijke 'handen en voeten' brengen je zelfs in dit land nog ver.

Natuurgeweld

Japan staat ook bekend als het land waar de grond niet stilstaat. In het begin van ons verblijf hier leerden we al snel dat de aarde hier met wekelijkse regelmaat heen en weer kan schudden. Sterktes van 4-5 op de schaal van Richter zijn hier niet vreemd, sterker nog je raakt er zelfs aan gewend en het maakt je bewust van je 'bestaan'. Niets was zo angstaanjagend echter als de aardbeving van 11 maart. Wat een normale werkdag leek, eindigde uiteindelijk in minuten van angst en daarna onzekerheid. Middels een wireless router gekoppeld aan onze Nederlandse iPhones wisten we gelukkig binnen 5 minuten van elkaar dat we beiden in orde waren en konden we onze families en ouders een kort berichtje sturen. Al het andere lag helemaal plat. De werkdag was duidelijk voorbij en de enige zorg was het veilig naar huis kunnen komen. Dat wat ons een dag later

Diana Eissens

De skyline van Tokyo

lukte bleek voor duizenden anderen in Japan niet meer te zijn weggelegd. Na thuiskomst werd ons de omvang van al het natuurgeweld pas echt goed duidelijk bij het zien van de inmiddels bekende tv-beelden die de hele wereld over zijn gegaan. Wat je dan denkt en voelt is met geen pen te beschrijven. Veel tijd om hierbij stil te staan was er echter niet. De inwoners van Tokyo raakten lichtelijk in paniek en zo gingen ook wij op hamstertocht voor voedsel en water. Hoewel we de situatie redelijk onder controle hadden werden we vier dagen later teruggehaald door Peter's bedrijf wegens de nucleaire situatie die steeds ernstigere vormen dreigde aan te nemen. Achteraf gezien net op tijd.

De draad weer oppakken

Na twee maanden bivakkeren in Nederland dichtbij familie en lieve vrienden mochten we begin mei eindelijk weer 'naar huis'. Hoewel alles hier weer 'normaal' lijkt voelt het toch anders. Het is hier ook anders. Het leven is hier duurder geworden en de energievoorziening is op dit moment een groot probleem. Dit laatste heeft momenteel enorme energiebesparingen tot gevolg en vraagt daarbij om aanpassingen in het dagelijks leven. Niettemin draait het leven hier weer 24/7 en pakken ook wij de draad weer op. Ons avontuur is zeker nog niet ten einde en ondanks alles is er hier nog enorm veel te leren en te ontdekken. Onze tijd hier is nu al een enorme levenservaring geworden en zal zeker een periode in ons leven worden om nooit meer te vergeten.

Voor diegenen die geïnteresseerd zijn in Japan en een reis hier naartoe: voel je zeker niet afgeschrikt door de gebeurtenissen van de afgelopen maanden. Hier in Japan hebben de mensen graag dat je komt en toerisme is juist wat Japan op dit moment kan helpen. We kunnen je verzekeren dat je zeker geen spijt zult krijgen van een bezoek aan dit intrigerende land.

Hartelijke groeten vanuit Tokyo,

Diana Eissens (examenjaar 1998)

O tempora, O mores (34, slot)

Voor de 34e en allerlaatste aflevering in de reeks over de oude “mosboekjes”(dagelijks verslag van de gewoontes en voorvallen der studenten) sluiten we met het tweede deel van het schooljaar 1933-1934. Na vele afleveringen, 15 jaar lang verschenen vanaf 1996, beëindigen we dan daarmee deze historische rubriek. Niet dat er geen stof meer te vinden zou zijn, want ook in het Bossche bisdomsarchief ligt nog een interessante ruiker van boekjes te wachten om gebloemleesd te worden. Maar de redactie is van mening dat de categorie belangstellenden voor dit zeer verre (seminarie)verleden van Beekvliet intussen wel heel klein geworden is. Wellicht dat in de toekomst in een andere uitgave dan dit reünistenblad voor een geïnteresseerde doelgroep de memorabilia uit de seminarietijd worden te boek gesteld. Het zou de moeite meer dan waard zijn. Ik heb er in elk geval steeds met plezier uit geput en hopelijk een groep TN-lezers wat leesgenoegen mee bezorgd.

We pakken in het mosboekje de draad op na de kerstvakantie van 1933. Sommige schoolse zaken lijken ook na bijna 80 jaar onveranderd: (mislukte) foto-opnames van leerlingen, gesjouw met stoelen (banken),vreugde om uitvallende lessen, een schoolreis, en tot slot ... vervroegde vakantie.

8 januari:

Einde der vacantie. Heel fatsoenlijk weer gehad. We hebben nog zo'n beetje kunnen schaatsen.

(...)

21 maart:

Heden overleed, betreurd door heel Nederland, onze geachte koningin-moeder Emma. R.I.P.

25 maart:

(Palmzondag) (...) Huisvlijttentoonstelling gehouden. De huisvlijt schijnt te tanen de laatste jaren, aan de producten te zien. (...)

26 april:

Na 't souper mochten wij niet rooken daar de klok nog niet verzet was. (...)

Na de vakantie kwamen op de Rhetorica twee nieuwelingen bij.

16 mei:

In de avondstudie werd gezegd: Trekt morgen allen uw Zondagsch pak aan, want morgenvroeg om half negen zal een officiële foto van heel 't Seminarie genomen worden in verband met het aanstaande feest van den regent.

17 mei:

De pret begint. Alle banken van de recreatiezaal zijn naar een wei van Cis van den Broek gesjouwd. En wij klimmen er met alle man op. Goed en wel staan we er op, of 't begint te regenen, zodat alles in de grootste wanorde wegvlucht. De regen houdt op en met nieuwen moed beklimmen wij de stellages, onder dreigende regenwolken. Gauw wordt er een mislukte foto genomen (bijgekrabbelde notitie (red.): dit is zeker prolepsis) en weer giet 't eruit. Alles vlucht weg en we krijgen titel (rookpermissie, red.). Morgen zal de nieuwe foto genomen worden. De eerste les valt uit.

18 mei:

'Weer is schitterend en alles lukt buitengewoon. Na de foto titel. De eerste les valt uit. Geen wonder dat hier niet dikwijls een groote foto genomen wordt. (...) Een dezer dagen was Mhr. Kemps vertoornd, omdat de censoren niet genoeg aan de leiband der mossen liepen. We hadden hem een paar keer 's zondags geen briefje gebracht, omdat er toch niets op stond. En een keer waren er zoo gauw geen 2 censoren te vinden en was er maar 1 naar toe gegaan. Derhalve raad ik mijn opvolgers aan zich zoo streng mogelijk aan de mossen te houden. (...)

3 juni:

't Was merenda (vier uur boterham, red) en opeens komt heel gejaagd de prefect den refter binnenloopen en de volgende woorden vloeiden hem als honing van den mond: Annuntio Vobis gaudium magnum (ik verkondig u een grote vreugde, red.). Heden is de regent in een bezoek van den bisschop aan het Seminarie benoemd tot geheim kamerheer van Z.H. den Paus... We klappen, dat hooren en zien vergaat en zingen een daverend

"Io vivat, io vivat

Regenti sanitas,

Qui nos praecedit fortiter

Qui regit nos suaviter

4 juni:

's Morgens voor de morgenstudie begint de hele Rhetorica te werken voor de versiering. Lessen vervallen, studies worden verwaarloosd, de pijp hangt in ieders mond. Er wordt gesjouwd, geploeterd. 's Middags om 3 uur is alles klaar. (...) De grond is bezaaid met gekleurd zaagmeel en wit zand, waarmee de mooiste figuren zijn uitgebeeld. Het weer houdt zich buitengewoon. (...)

Dinsdag 5 juni: De eigenlijke dag. Magnus ille dies.

7 uur opstaan algemeene H. Communie

8.15 uur ontbijt- recreatie

9.30 Plechtige Hoogmis (...) schola cantorum zingt Mis Iste Confessor van Palestrina

10.45 recreatie en 1 ijscokar verschijnt op de cour, bestuurd door 2 rhetoren. De pret was ontzettend. (...)

5 uur Goochelséance van prof. Antonini (...) 8 uur 2e deel der goochelséance (...)

Woensdag 6 juni In exitu Israël

8.30 het Seminarie is nog in feeststemming en bestormt een 10-tal gele autobussen, die met hun rug naar het Seminarie gekeerd staan. De autotrein start en begeeft zich naar de H. Landstichting. Op de heenreis wordt een bezoek gebracht aan het blindeninstituut te Grave.

(...)

29 juni

(...) In de afgelopen week kwam de regent plotseling de refter binnen. Uitbundig geklap, want wij vermoeden iets, daar hij naar de bisschop was geweest. Toen hij eindelijk aan 't woord kon komen, vertelt hij, dat de vacantie 4 dagen vervroegd werd wegens het gouden feest van Mgr. Diepen, en met nog 4 dagen vanwege zijn feest. De vacantie begint 31 Juli. Hoerah!!! (...)

EINDE

Peter van Overbruggen

Ken uw Beekvliet docenten!

Een groot verschil tussen “oude” Kariljons en het Beekvliet schoolblad in deze eeuw is toch wel het aantal zelfgemaakte illustraties. Het is in dat opzicht dan ook altijd een lust om in de oude schoolkranten te neuzen.

In de vorige editie van *Tempra Nostra* werd een Kariljonartikel gewijd aan drie zeer getalenteerde illustratoren. Eén van hen, Steffen Maas, heeft ter gelegenheid van het 25-jarig jubileum in 1989 van geschiedenisdocent Jan Roelofs (obiit 2001) een karikatuurcompilatie gemaakt van enkele beroemde, of beruchte, Beekvlietdocenten.

Herkent u ze nog?

Met dank aan Steffen Maas (1992)

Illustratie uit Kariljon november 1989, door Steffen Maas (1992)

Oplissing:
K. Quinten, E. Leyten, C. Wintermans, J. Roelofs, H. Puttiger,
J. van Stratum, J. van Wetten, H. Wijnen (bio) en C. Ditvoorst.

“Noem het liefde” van Beitske Bouwman wint Publieksprijs

In maart 2011 heeft “Noem het liefde” de Publieksprijs der Brabantse Letteren gewonnen. Tijdens het succesvolle festival TilT – een feest voor wie leest-, reikte het Brabants Kenniscentrum Kunst en Cultuur, de schrijversprijzen uit. Uit meer dan zestig romans koos de jury, bestaande uit schrijfster en filosofe Joke Hermsen, literair criticus Vrij Nederland Jeroen Vullings en kunstredacteur Brabants Dagblad Mieske van Eck, tien romans die voor de Publieksprijs in aanmerking kwamen. Oud-Beekvlieter Beitske Bouwman was een van de gelukkigen. Op haar site plaatste ze naar aanleiding van dit feit haar meest geliefde fragment uit de roman.

Fragment uit Noem het liefde, Uitgeverij Querido, 2010

‘Ze had het Magda nog nooit verteld maar ze dagdroomde er wel eens over. Lachend met haar pumps in de hand het gebouw uit rennen, de werkende mens gadeslaan die met gekapt haar, lippenstift en aktetassen geanimeerd pratend de hoge gebouwen in loopt (maar je ziet nooit hoe deze ogenschijnlijke perfecte mens lijdt aan de onzinnigheid van zijn bestaan), naar huis rennen, haar mantelpak van zich afschudden, zich in spijkerbroek hijsen en zich bekommeren om haar kinderen, ben je verdrietig, lach je, huil je, laten we lachen, laten we huilen, laten we dansen, hen niet door vreemde handen laten troosten, ze zelf koesteren. Ja, zeker, ze zou haar eigen agressie vrezen, is het mogelijk dat je je kinderen wat aandoet, dat je ze van de trap af duwt of ze een klap geeft, dat je tegen ze schreeuwt om even later weer vol te stromen met liefde? Is het mogelijk dat de haat, het onvermogen, zo dicht bij de grootsheid van het koesteren ligt? Wat was dat toch, die onbeholpen agressie? En toch, en toch, op een ochtend je werktas neerzetten en hem nooit meer opendoen, je overgeven aan de mogelijkheid te koesteren: in rust ontwaken, de kinderen wakker maken, nietsvermoedend aan de dag beginnen, zonder te weten wat de dag brengt, een taart bakken, een tekening maken, naar konijnen staren, vogels volgen, en dat dan keer op keer, luisteren naar het verhaal van de ander, er zijn, zodat zij weten dat jij er bent, niet om door hen gezien te worden, nee, nee, om hen, opdat zij gezien worden, opdat zij weten dat er iemand is die hen ziet.

Of was het een illusie? Zou ze doodongelukkig zijn als ze thuis was voor haar kinderen? Zou ze haar agressie voeding geven? Of zou ze net als Magda ook weggaan? Koffers pakken en alles achter je laten.

Adieu! ik ben weg!

Zou het mogelijk zijn daarna nog terug te keren naar het leven dat je achterlaat? Wat zou je er dan terugvinden? Chaos, verlatenheid, desoriëntatie of juist een rustig thuisoord dat ook zonder een moeder perfect in staat is te functioneren?

Nieuw in de redactie

Eigenlijk vind ik het een tikkeltje gênant, een kort stukje over mezelf als nieuw aange-treden lid van de redactie van dit mooie reünistenblad. Maar ja, als de hoofdredacteur het je vraagt, kun je natuurlijk als beginnend redactielid moeilijk weigeren... De reden van mijn lichte beschaamdheid zit 'm in het feit dat dit mijn derde 'voorstelstukje' in acht jaar tijd is. Eerst in september 2003 bij mijn terugkeer naar Beekvliet als opvolger van de legendarische Frans van Weert. Vervolgens in september 2009 toen ik lid werd van het bestuur van Nunc Meminisse Iuvat – een schalkse streek van Kees Quinten om op termijn zijn opvolging veilig te stellen. En nu dus weer. De aanleiding is er wel een-tje om bij stil te staan: opper-reünist Kees Quinten houdt het voor gezien, als docent aardrijkskunde en daarmee ook als directe contactpersoon van de reünistenvereniging naar (de schoolleiding van) Beekvliet. Het einde van een tijdperk!

Vandaar ook dat ik ben toegetreten tot de redactie van Tempora Nostra: om te berich-ten over de hedendaagse gang van zaken op Beekvliet. De input voor de rubrieken

De redactie van Tempora Nostra. Zittend vooraan: v.l.n.r. Patrick van Aarle, Kees Quinten en Mirjan Boot – de Werf; achter v.l.n.r. Tjeu van Ras, Peter van Overbruggen en Jan Lurinks.

‘Beekvliet bij de tijd’ en ‘Personalia’ zal ik vanaf nu grotendeels gaan leveren. En in onze zoektocht naar verhalen van nog niet zo lang geleden uitgezworven oud-leerlingen zal ik ook degene zijn die hen benadert. Bij dezen dus een belangrijke oproep: krijg je ooit een mailtje van mij met het verzoek een bijdrage te leveren aan dit mooie blad, aarzel dan niet, spring een gat in de lucht en schrijf iets leuks over je leven na Beekvliet. Want dat is wat dit blad zijn bestaansrecht geeft: dat oud-Beekvlieters het leuk vinden om te lezen hoe het collega-oud-Beekvlieters vergaat. Dat zal de komende jaren niet veranderen: nunc meminisse iuvat!

Misschien ook nog even goed om te noemen: studeer je af, ga je trouwen, ben je gepromoveerd of ben je de gelukkige vader of moeder van een pasgeboren zoon of dochter? Laat het ons weten! Lang niet alle informatie over oud-leerlingen bereikt ons via andere kanalen, dus licht ons gerust zelf in. Dat kan heel eenvoudig op reunisten@gymnasium-beekvliet.nl.

Ik ga mijn best doen om Kees Quinten op te volgen, een niet eenvoudige taak. Ook vanuit deze positie wil ik Kees nog even hartelijk bedanken voor alles wat hij tot op heden betekend heeft voor de reünistenvereniging van Beekvliet. Dat is heel veel! Gelukkig blijft hij nog wel aan als bestuurslid. Tegen de tijd dat hij daarmee stopt, ga ik hém vragen om een stukje te schrijven voor dit blad, dat weet ik zeker!

Patrick van Aarle (1993)

Correctie onderschrift klassenfoto 1961

Op pag. 34 van het aprilnummer van Tempora Nostra stond bij het interview met Joop Dirksen een foto van zijn toenmalige klas (1D) uit 1961. Bij het onderschrift ontbraken nogal wat namen. De klasgenoot van Joop Dirksen, Peter van Brunschot, stuurde destijds de bewuste foto met alle namen erbij naar huis. Zijn moeder had al zijn brieven bewaard en later de gehele collectie aan haar zoon teruggegeven. Er staat volgens Peter een hoop onzin in (“want ja, wat schrijf je zoal naar huis als 12-jarige...?”), maar nu komt zijn informatie na 40 jaar toch nog van pas. We geven daarom zijn complete namenlijstje bij de nogmaals afgedrukte foto en danken Peter voor zijn waardevolle reactie. Tot slot drukken we ook het volledige namenlijstje af, zoals dat in het puntenboekje uit 1961 van tekenleraar Jan Lurinks stond.

Eerste klas (1D, 1961) v.l.n.r.

Bovenste rij:

Henk Schel, Piet van Hout, Wim Smolders, Jos Vingerhoedts, Jan Meelen, Jos van de Broek.

Middelste rij:

Anton van de Akker, Hans Glastra, Arno(lD) v.d. Heijden, Bert Determeijer, Sjef Vromans, Piet Müskens, Jan Scheepens, Peter van Brunschot.

Onderste rij:

Joep Coehorst, Frans van Loon, Joop Dirksen, Harrie Snijders, Henk de Bruin, Kees Wilbords, Wim Kennis.

Ferd Dankers ontbreekt op de foto (door ziekte)

Verslag jaarvergadering 14 juni 2011

Het verslag van de Jaarvergadering van 1 juni 2010 wordt ongewijzigd vastgesteld. Het jaar 2010 wordt afgesloten met een negatief saldo van ? 1657. Dit tekort wordt vooral veroorzaakt door extra kosten van de reünie.

De reünie van 2 oktober 2010 was een groot succes. Meer dan 1000 oud-leerlingen namen deel aan het middagprogramma op Beekvliet en/of de feestavond in de Huif. Het onderdeel “Klasgenoten” over de jaren '70 en '90 sloeg goed aan. Oud-docenten gaven met verve hun lessen. Het feest was warm en gezellig.

Kees Quinten gaat met FPU en stopt als penningmeester van de Reünistenvereniging. Patrick van Aarle neemt zijn taak als verbindingsman tussen de reünisten en de school en de financiële administratie over.

De archivering van fotomateriaal van Gymnasium Beekvliet is grotendeels voltooid en beschikbaar via www.filmenfotobank-nb.nl (ga naar Reünistenvereniging Gymnasium Beekvliet). Voor foto's uit jullie privécollectie houden wij ons aanbevolen: de archiefgroep scant de foto's en zet ze op de fotobank; de originele foto's komen retour.

De activiteiten voor de komende jaren zijn gericht op het uitbouwen van contacten tussen de school en de oud-leerlingen. Maar we richten onze blik ook op Beekvliet 200 jaar. Het jaar 2015 lijkt nog ver weg, maar... Een werkgroep is bezig met brainstormen over een “Document 200 jaar”. Wat kun je laten zien over 200 jaar Beekvliet? Hoe leg je dat vast? De vorm is nog onduidelijk, wel is evident dat je nu moet beginnen met interviews, filmreportages, etcetera.

Kees Quinten

Personalia

Geboren

Op 23 maart is geboren Roan, zoon van Saskia Aarts en Peter Weltevreden. Saskia is als docente Engels verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

Op 1 april is geboren Mariet, dochter van Pieter-Paul Nabben (1984) en Elisabeth Rehboek.

Op 4 mei is geboren Isis Dingenouts, dochter van Ellen van Kempen (1993) en Jasper Dingenouts en zusje van Hero.

Overleden

Op 24 maart is op 91-jarige leeftijd overleden mevrouw Sloet, gedurende vele jaren voorzitter van het Curatorium van Gymnasium Beekvliet. Zij speelde een grote rol bij de overgang van het klein-seminarie Beekvliet naar een zelfstandig gymnasium.

Op 24 mei is op 72- jarige leeftijd overleden Jo de Jong, emeritus pastoor van de H.Hartparochie in Boxtel.

Getrouwd

Op 29 juli trouwen Piet Mellema en Karin Verschuuren. Piet is als docent scheikunde verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

Afgestudeerd

Op 24 juni is Astrid Willemse (2006) afgestudeerd aan het Conservatorium te Utrecht met een recital pop en jazz.

Iris van der Heijden (2004) heeft haar studie Internationaal Recht aan de Universiteit van Geneve, Zwitserland, voltooid.

Werk

Heleen Toebast (2002) is benoemd als decaan aan het Rodenborch College in Rosmalen.

Afscheid

Op 7 juli namen Kees Quinten en Miek Scheffers afscheid van Gymnasium Beekvliet in verband met FPU. Kees Quinten 33 jaar als docent aardrijkskunde en Miek Scheffers 30 jaar als docente scheikunde. Docent wiskunde Kees Gondrie kon in verband met familie-omstandigheden op deze dag geen afscheid nemen. Dat volgt later.

Daarnaast namen aan het eind van het schooljaar afscheid: Sanne van den Bosch docente Engels, Petra Koenraad, docente biologie, Twan van Lierop, docent filosofie, Ralph Russ, docent wiskunde, Chantal Strik, docente nederlands, Feike Weeda, docent klassiek talen.

Prijs

Winy Maas (1977) heeft op 9 mei de Franse onderscheiding “Chevalier de la Légion d’Honneur” ontvangen .Deze wordt uitgereikt voor buitengewone diensten aan de Franse staat. Via zijn architectenbureau MVRDV werkt hij o.a. aan les Halles in Parijs, Musée de Quay Branly, Fondation Pinault en Philharmonie de Paris, aan een masterplan voor Bordeaux (2600 woningen) en de havenvernieuwing van Caen (300 ha). In 2009 werd Maas benoemd tot erelid van het American Institute of Architects vanwege zijn werk aan overstromingsbestendige woningen in New Orleans, dat in 2005 werd getroffen door de orkaan Katrina.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen, liefst in Word, kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2011. De kopij daarvoor dient voor 31 oktober 2011 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter) en Mirjan Boot – de Werd (1988) en Patrick van Aarle (1993).

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland. e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a SintMichielsgestel
Oplage: 750

Antwoordcoupon

- Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of
Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel

